

Henvisning

Eget navn og stednavn er gjort anonyme, men står i det originale dokument.

Helbredelsesberetning (Brev til Bruno Gröning)

E. N., P., 6.4.1957

Hr. Bruno Gröning
Plochingen-Stumpenhof
Im Dornendreher 117

E. N.
P., M...str. 11
P., 6. april 1957

Mit resultat gennem Bruno Gröning!

Jeg havde allerede ofte, gennem bekendte som havde forbindelse med Dem, hr. Gröning, og gennem artikler i Sürag, hørt om Dem som et benådet menneske. Selv om jeg i almindelighed ikke havde skænket sagen megen opmærksomhed, lærte jeg Dem alligevel personligt at kende i 1954. De besøgte natten mellem 20. og 21. marts min svigerfar sammen med hr. S. og dennes datter, hvor jeg også var til stede.

De henvendte Dem bl.a. også til mig med ordene: "Nå, og hvordan har De det så, unge mand? Lad Dem dog ikke altid forlede af andre mennesker! Hvis en kommer til Dem og siger, kom med, lad os gå hen og "tage et glas", og selv om De ikke lige, dvs. ikke i øjeblikket havde til hensigt at gøre det, går De med. Er det rigtigt? Ja eller nej?" Jeg pressede ganske forlegent og undrende et ja frem. De, hr. Gröning, fortsatte: "De har jo også mange gange lånt penge ud, og ofte ikke fået dem tilbage igen." Det kunne jeg også bekræfte. De fortsatte: "Så i fremtiden, hvis De vil drikke noget, så gør det hjemme, vil De det?" Det ville jeg. Jeg var straks fast besluttet på det. Afsluttende sagde De: "Vi skal jo nok få et godt menneske ud af Dem."

Jeg var så overrasket over alt det, De sagde og vidste om mig, hr. Gröning, selv om det var første gang De så mig, at jeg næppe kunne svare. Men samtidig gav denne følelse mig den rigtige tro. Fra dette tidspunkt følte jeg mig simpelthen tiltrukket af Dem, hr. Gröning, og ville også bekende mig til Dem og Deres lære.

Det var den rene, ægte følelse i mig, stemmen kan man sige: "Nu må du gå derhen, hvor Bruno Gröning kommer, til det menneske, der vil føre dig på den rigtige vej, der hjælper dig med at nå målet, og at nå den guddommelige orden. Jeg havde følelsen

og fornemmelsen af, at fortiden ikke mere svarede til det, jeg håbede på i fremtiden. Jeg ville straks følge disse for mig nye råd og læren, handle og leve efter det.

Så blev jeg den 1. april 1954 medlem af Gröningforbundet i P...

Hos mig, jeg er først 27 år gammel, havde læge dr. T. i P. allerede én gang konstateret sår på tolvfingertarmen i efteråret 1952. Vanskeligheden viste sig hvert forår og efterår, trods diæt og en kur, som var blevet mig foreskrevet, og som jeg også gennemførte. Men som sagt, et varigt resultat kom der ikke.

Efter at jeg nu var optaget i kredsen af Gröningvenner, stode jeg helt på Guds hjælp. Jeg vidste, at når min tro på Gud var stærk nok, ville også ordenen komme eller rykke ind i min krop igen.

Den 1. sept. 1955, tidligt om morgenen, måtte jeg køre til messe i O. Undervejs mærkede jeg en heftig kløe i hele kroppen. Jeg fik noget, der så ud som et udslet. Der var små røde punkter i midten, og rundt om noget, der lignede tør hud. Efter nogle dage var det hele forsvundet igen. Da jeg igen kørte mod P. og steg ud på banegården i P., mærkede jeg smerter i maven, der hovedsageligt viste sig i højre side, og strålede ud i ryggen. Så snart jeg nåede hjem, måtte jeg skynde mig at komme på toilettet, hvor jeg måtte kaste op. Det bedredes dog igen ud på aftenen. De følgende dage måtte jeg arbejde meget hårdt i forretningen (maskinfabrik), klokken blev ofte både 23 og 24, før jeg kom hjem. Der skulle nemlig være en messe i P..., som begyndte den 23. sept. 1955, og indtil da skulle alt være færdigt. Jeg kunne da ikke så godt melde mig syg. Da jeg så også på messen – det var søndag morgen den 24. sept. – fik jeg det pludselig meget dårligt, da jeg vandrede igennem de enkelte haller, og jeg måtte kaste op og fik smerter igen. De var somme tider slemme, somme tider lettere, men endnu til at holde ud. Sådan gik der nogle dage, til jeg lod mig sygemelde hos lægen, for det var ikke mere muligt for mig at arbejde. Efter indgående undersøgelse blev jeg røntgenfotograferet. Der blev igen konstateret sår på tolvfingertarmen. Lægens anvisning var: "Spis diæt og hvil Dem." Men det havde jeg jo også gjort tidligere, og det hjalp ikke. Heller ikke den ordinerede medicin havde hjulpet mig, så jeg besluttede, da jeg havde sådan en modvilje mod at spise diæt og mod medicinen, ikke at gøre noget af det. Jeg havde mistet troen på, at jeg kunne blive hjulpet på den måde. Jeg spiste simpelthen, hvad der smagte mig, og efter som jeg havde appetit til. Jeg stode på Guds hjælp, for kun Gud alene er den største læge, og denne største læge har De, hr. Gröning, jo henvist mig til.

I november 1955 var det så igen blevet noget bedre. Jeg gik igen på arbejde. Men kun nogle dage kunne jeg holde det ud. Jeg fik gang på gang kvalme, træthed i kroppen og stærke smerter i maven. Så blev jeg hjemme igen. Spise kunne jeg så godt som slet ikke. Næppe havde jeg spist noget, før jeg måtte kaste op igen. Det skal hertil specielt bemærkes, at jeg aldrig kastede det tidligere spiste op, men kun gulgrønt slim. Det gik så vidt, at jeg i flere dage slet intet kunne spise. Det eneste jeg gjorde, var at ryge. Jeg blev afmagret, og var hele tiden træt. Jeg kunne næppe gå en tur på mere end en halv time.

Da De, hr. Gröning, den 2. 12. 1955 kom til P. og talte for foreningen, fandt De så gode og kærlige ord til mig, som jeg aldrig i hele mit liv vil glemme. Jeg forstod på ny, at jeg her havde fundet et menneske, som virkelig var blevet en ven og hjælper for mig. Ja, jeg vidste også, at et liv uden Dem slet ikke mere ville have nogen mening. "Hav tillid og tro, for som de tror, sådan bliver det." Og jeg vidste hvad jeg ville, jeg ville med Guds hjælp blive rask. Jeg havde igen fundet nyt mod, og den faste tro på, at det ville ske. Også min kære kone, der ligeså holder sig til trosforeningen og til Deres lære, ønskede dette.

Den 4. december 1955, kunne jeg ikke mere få hjælp fra kassen. Den forsikringsansatte læge, som jeg måtte søge, sagde: "For at søge understøttelse, og for overhovedet i Deres tilstand at kunne gøre noget, må De underkaste Dem en 4-6 ugers kur. Der vil De også lære, hvad man spiser ved denne sygdom, og hvordan De må forholde Dem. I Deres tilstand bliver De ikke bedre uden den."

Men jeg ville ikke underkaste mig en kur, ja, jeg foretrak at give afkald på pensionen. Lægen var forbløffet.

Men jeg vidste, hvad jeg ville, og hvordan jeg kunne få hjælp, og at kun Gud kan helbrede mig. Men lægen tilbød mig en betænkningstid. Uden yderligere overvejelse afslog jeg på ny en kur. Men forsikringslægen mente, at det sikkert ikke ville være mit sidste ord. Jeg sagde så nej igen, og gik.

Den 14. december 1955 havde den lokale forening i P. fundet sammen til en julehøjtidelighed, hvor også De, hr. Gröning, deltog som gæst. Højtideligheden fik et gripende forløb. Efter afslutningen inviterede De min kone og mig til at komme til familien S., hvor De boede og selv var gæst. Efter dette møde gik det igen fremad. Den 9. januar greb lidelsen mig igen. Jeg bad som så ofte før om den "guddommelige orden og kraft". Så faldt jeg i søvn. Pludselig vågnede jeg, og mente at bemærke, at mit hoved bevægede sig hid og did. Jeg gjorde, som det også fremgår af læren, Deres lære, øvelser. De viste sig i form af banken, undersøgelse eller massage af hele kroppen. Rullen på sofaen, kraftige tilbagebøjninger af kroppen, og igen afspænding. Disse øvelser gjorde mig rigtig godt, og da jeg var blevet klar over, hvad der skete, takkede jeg Dem og Gud. Jeg var i meget bedre humør end ved den ordinerede ro. Efter ca. otte dage ebbede øvelserne ud igen.

Jeg følte, at jeg lidt efter lidt igen fik mere kraft i min krop, og jeg vidste også, at jeg dagligt måtte arbejde videre. Ja, jeg vidste også, at jeg fortsat skulle bede vor himmelske far om, at han altid ville give mig ny kraft, for at kunne leve et liv i den guddommelige orden.

Mit firma (arbejdsgiver) viste sig igen som gode mennesker meget generøse til at hjælpe, og gjorde det muligt for mig efter samråd med min chef at komme ind igen, foreløbig kun på halv tid dagligt.

Den 19. marts 1956 optog jeg med fuld kraft fuldtidsarbejdet igen. Jeg spiste og drak igen alt, undtagen alkohol.

Jeg har nu allerede været fri for smerter i et år, og føler mig godt tilpas og fri af sygdom. Mit udseende er strålende, og jeg har taget mindst 15 pund på.

Jeg takker af mit dybeste hjerte Dem, hr. Gröning, for at De har ført mig, og fortsat vil føre mig på denne vej, som jeg har erkendt som den eneste rigtige.

Men jeg takker vor himmelske far for, at han lod mig finde Dem, kære hr. Gröning, og beder ham om, at han vil lade Dem være hos os længe endnu, så endnu mange mennesker, som bliver pint af det onde, gennem Deres lære finder vejen tilbage, nemlig til "GUD".

Kilde:

Arkiv Bruno Gröning Stiftelsen